

בשעריך

עלון העצמה תורני לנשים | שבט תשפ"א

22

אור החיים - בחיך

טיפים לחיים מאושרים על פי פרוש ה'אור החיים' על פרשת השבוע

איך נכון להילחם בקורונה ובגורורותיה, רגע לפני שאת מגלה דעתך על 'שומרי החוק' המצייתים להוראות ה'ציונים' או לחילופין על 'מפירי החוק' חסרי האחריות - זכרי את דבריו המופלאים של ה'אור החיים': **"וראיתי לתת לב איך זכה יתרו שתיכתב על ידו פרשה זו, והן אמת כי הוא כיבד משה עבד ה'",** האמיני בליבך שמאחורי כל התנהגות כזו או אחרת (גם כשאינה מוצאת חן בעינייך) עומד רב גדול ומנהיג מורם מעם שהורה כך לתלמידיו, למדי זכות על אותם אלה ש"מקוממים" כל כך בהתנהגותם ומוציאים אותך משלוותך - הם ודאי מציינים לדברי רבותיהם וזוכים לקיים את: **"ושמרת לעשות ככל אשר יורוך"** (דברים י"ז).

בהמשך לפירוש שנכתב לעיל כותב ה'אור החיים': **"אלא עדיין קשה שהיה ה' יכול עשות לו דרך כבוד אחר, לא בדרך זה שיראה חס ושלום כפיחות ידיעה בעם ה' - שלא השכילו למנות לעצמם דינים נוספים עד שבא כהן מדין והשכילם. ונראה כי טעם הדבר הוא, להראות ה' את בני ישראל לדור ההוא וכל דור ודור, כי יש באומות גדולים בהבנה ובהשכלה, וצא ולמד מהשכלת יתרו בעצתו... כי יש באומות מכירים דברים המאושרים. והכונה בזה, כי לא באה הבחירה בישראל לצד שיש בהם השכלה והכרה יותר מכל האומות...הא למדת כי לא מרוב חכמת ישראל והשכלתם בחר ה' בהם, אלא לחסד עליון (האוהב את ישראל) ולאהבת האבות."**

מקשה האור החיים ושואל: איך יתכן שהקב"ה בחר לשלם ליתרו על מעשיו הטובים בדרך העלולה להבליט את יתרון חכמתו על חכמתם של ישראל - שלא השכילו למנות לעצמם דינים - עד שהגיע הוא ו'פקח' להם את העיניים? והוא משיב כדרכו במתיקות מופלאה: הקב"ה אוהב את ישראל אהבה שאינה תלויה בדבר ובחר בהם רק בשל אהבתו העזה אליהם. הוכחה לכך אתן מבקשות! הנה, באומות העולם יש אנשים חכמים ומשכילים יותר ולמרות זאת בחר הקב"ה דווקא בעם ישראל!.

הקב"ה אוהב אותנו כל כך ואף מוסיף פרשה שלימה על שמו של אדם שאינו היה בכלל "ישראל" רק כדי להוכיח **"לדור ההוא וכל דור ודור"** על האהבה העזה הזאת...

זה לכשעצמו מספיק בשביל שנתחיל לדון לכף זכות כל התנהגות שאינה לטעמנו.

קשה עד בלתי אפשרי להישאר אדישה מול הכאוס והבלבול שסביבנו, מול ריבוי הדעות על אופי ההתנהלות שלנו - כציבור - מול מגפת הקורונה שלא מראה סימני העלמות בקרוב. קשה עד בלתי אפשרי לצפות בגרפים המטפסים, בכמות ה'יומית' של החולים המאומתים, לשמוע ברצף בשורות מכאיבות על נשים צעירות שילדיהן מחכים להן בכיליון עיניים... על סבים וסבתות אהובים ש'הלכו' כך לפתע פתאום באבחת שיעול והנשמה.

אך קשה מכל לצפות בלבנות השנאה המתפרצות בתוך הבית שלנו - פנימה.

לתוך הימים הללו, שגלות הדעת השתלטה והבהירות המחשבתית כאילו התפוגגה - נכנסת לה הפוליטיקה המכוערת. מחרחרת ריב, משמיצה ומוסיפה עוד שמן למדורה שגם ככה שורפת כל כך ומכאיבה.

בפרשת השבוע, פרשת יתרו (י"ח, כ"א) כותב האור החיים הקדוש זיע"א, דבר מפעים, שאותי - באופן אישי - עורר מאד והעניק לי 'ראיית זכות' מיוחדת על כל מה שקורה סביבנו בתוך הציבור שלנו היקר והאיכותי כל כך, וכך הוא כותב: **"וראיתי לתת לב איך זכה יתרו שתיכתב על ידו פרשה זו, והן אמת כי הוא כיבד משה עבד ה', והכניע עצמו בבואו אליו לקבל ממנו תורה, ואם כן היה אפשר לומר שהנה זה שכרו, שכיבדו ה' מידה כנגד מידה ולכן זכה שנכתבה הפרשה על ידו."**

האור החיים מתעכב ומפרש מדוע זכה יתרו שפרשה שלימה נקראה על שמו, ולא רק שנקראה על שמו אלא אף נכתבה בזכותו! - שכן הפסוקים הראשונים בפרשה מתארים בפרוטרוט את הרעיון המהפכני שהציע למשה כדי להקל עליו בהנהגת העם (במדרש נתבאר שנקרא 'יתרו' לפי שיתר פרשה אחת בתורה) ומדוע זכה לכבוד הזה ולגדולה הזו? אך ורק משום: **"שכיבד את משה עבד ה' והכניע עצמו בבואו לקבל ממנו תורה"**!.

צאי ולמדי עד היכן מגיעה דרגתו של אדם המכניע עצמו בפני מורי ההוראה!

רגע לפני שאת מתפתה לצלול לתוך שיחה לוהטת ומסעירה, להביע את עמדתך הברורה

ראשית דבר

שיר יפייפה התגלגל אלי השבוע ותפס אותי כל כך לא מוכנה. שיר תמים ופשוט שנכתב מאישה לרעותה, שם את אופי התנהלות חיי מול המראה ועורר אותי לחשב מסלול מחדש.

משתפת אתכן במילותיו:

יום ביומו / רחלי ראובן

כל יום ביומו, היא אמרה לי ככה תחשבי, ככה תירמי את העיניים

תעשי לך שמחות מימים רגילים מודלת נפתחת,

מקמח, מבצק מגולגל...

תבני חלומות של היום הזה, תעשי כמוני.

מה את רודפת אחרי העתיד שלך?

כל דבר שרודפים אחריו -

מתרחק, ממי שלי,

אני לא חושבת יותר מידי על העתיד,

הוא חושב עלי מספיק,

לא נכנסת בדברים של אלוקים

הוא מחזיק לנו את מה שיהיה

הוא נותן

והוא לוקח,

לו יש את העבודה שלו, לי יש את שלי.

לפעמים -

מגבת מטבח על הכתף זה עולם ומלואו,

את מבינה אותי?

זה כמו להניח אדמה על הלב שלך זה להיזכר בך, זה סודות עתיקים ילדתי...

אני מתעסקת עם כאן עם עכשיו

תראי איך עזבתי את המטבח

והתחלתי לרקוד בסלון

כי ככה זה בא אצל, הרגע!

ועוד רגע -

יבוא משהו אחר

ואני אהיה מלאה בו!

כל יום ביומו

צעד צעד

ככה בונים אמון עם החיים

ככה נבראים עולמות

יום ביומו, רגע ברגע.

קריאה חמה
העורכת

לחסות בציול

גם את שואפת ורוצה לתמוך בבעלך ולהעניק לו מכוחך, אך לא תמיד זה קל, לא פשוט להיות 'שם' בשבילו בכל עת שיזדקק לך, לרומם ולהאציל מכוחך. **ראיון נדיר עם הרבנית סימה אלפסי תחי', אשתו של המשב"ק הכי קרוב לבבא סאלי זיע"א | האישה שהעניקה לבעלה ארבע עשרה שנים מיוחדות - במתנה ממש - תשתף אותנו איך היא עשתה את זה מתוך שמחה | חיה דקל**

שהיתה לצידו של האיש הכי קרוב לבבא סאלי, הלא הוא ר' אליהו אלפסי זצוק"ל.

הרבנית סימה אלפסי תחי', ריתקה אותנו בסיפור 'הפשוט' לכאורה - של חייה, העניקה לנו הצצה מזערית לעולמות גבוהים וחביים, ומעל הכל לימדה אותנו פרק חשוב במהות המשפט שנאמר על ידי רבי עקיבא: "שלי ושלכם - שלה הוא!".

ארבע עשרה שנות חיים מלאות ותוססות העניקה לבעלה במתנה, מתוך אהבה והערכה אין סופית. ארבע עשרה שנים מיוחדות של כיסופים וקירבה לאיש האלוקים.

אתן מוזמנות לשבת איתנו לשיחה מיוחדת מעוררת השראה של ממש.

לא הגשמים ולא סופות המים יכלו להם, גם לא הפקקים הצפופים שבכבישים. התשוקה העזה לגעת בציונו הקדוש, לבכות את המועקה שבלב, להרגיש את התום ותחושת השחרור שעוטפת אחר כך - הם אלה שהביאו אותם הנה, לנתיבות, מהצפון הרחוק, מהמרכז ומירושלים...

ד' בשבט, זה הוא יום גדול עבור יהודים רבים שידעו והכירו את גדלותו העצומה של ה'בבא סאלי' זצוק"ל. לא רק אלו שהכירו אותו בחייו אלא רבים רבים אחרים ששמעו אודותיו עשרות שנים לאחר פטירתו.

סיפורי מופת וניסים גלויים - בלי סוף - מתגלגלים סביב המתחם הגדול שעל קיברו, ובכל שנה מצטרפים אליהם סיפורי מופת חדשים.

הפעם, בחודש שבט, ביקשנו לראיין את האישה הגדולה

אלפי

נשים מנויות
לעלון 'בשערייך'!

רוצה גם?

את מוזמנת

לשלוח אלינו מייל

בקשה לכתובת:

Bshearaich@
gmail.com

והעלון ידוור ישירות
לתיבת המייל שלך.

בשערייך

עורכת: תמר פרנקו

משתתפות: חיה דקל,

פנינה נחמוני, רחלי סגל

ויעל ברון.

סאלי באהבה ובשמחה ללא תשלום! לא רצה כסף ולא שררה - ביקש אך ורק קירבת אלוים והתעלות רוחנית.

ילדיי הרגישו מאד בחסרונם של בעלי היות והוא שהיה כל הזמן עם הצדיק אך כשחפצו - יכלו לבקר אותו. הבן שלי היה חוזר מהחידור, אוכל, לומד קצת והולך לאבא - לביתו של הבבא סאלי. הבבא סאלי היה מבקש ממנו שיטול לו את ידיו ואומר: "בוא, תיטול לי את הידיים, אני לא רוצה לבקש מאביך כי אביך תלמיד חכם!".

בעלי מעולם לא התפאר בעובדת היותו מקורב כל כך לבבא סאלי. קרה פעם שהוא הגיע לביתו של הצדיק לאחר שכבר החלו להסתופף ליד פתח הבית יהודים שביקשו להיכנס אליו. הרבנית חיכתה לבעלי ומשרתה שהוא מתקרב... הביטה דרך החלון לראות אולי הוא מתקרב... אך להפתעתה גילתה שהוא ממתיך בחוץ כמו כולם. היא קראה לו וביקשה ממנו להיכנס אל הבבא סאלי. "למה לא נכנסת?" - שאלה אותו והוא ענה לה בענווה ששמורה רק לו: "כשהגעתי התקרבתי לכיוון הדלת, הממתנים בחוץ כעסו ורטנו עלי, איך זה שאני נכנס רגע לאחר שהגעתי... אז המתנתי איתם בחוץ". הוא לא היה מסוגל להוציא מפיו את המילים: "אני המושב" של הבבא סאלי.

כזה עניו הוא היה.

בן כמה בעלך היה אז?

בן 28 בלבד, אברך צעיר.

אנחנו משוחחות ואני מתקשה ממש - להכיל את המשמעות של דבריך, זו זכות בלתי נתפסת לשרת אדם שהוא כמלאך ממש! הייתם קרובים לדמות שהיא ערטילאית ואין לנו שיג ושיח בכלל - בגובהה!

איך את - כאישה צעירה - הגבת לכל מה שהתרחש סביבך בלי הכנה מוקדמת?

היו אלו ימים מאתגרים, בתקופה ההיא גידלתי את ילדי לבד - פשוטו כמשמעו! היו ימים שלא ניפגשתי עם בעלי כלל והקשר שלנו התבטא במכתבים שהיינו משאירים על השולחן אחד לשני. אך ראיתי סייעתא דשמיא מופלאה ממש בכל אשר פנית. ראיתי בחוש ממש איך כל מה שאני נוגעת בו מצליח. היום, במבט לאחור, אין לי מושג איך הצלחתי לעשות הכל לבד. ברור לי שהייתה כאן התערבות של כח עליון.

תני לנו דוגמא של הסייעתא דשמיא שאת מדברת עליה.

הייתי אמא שנוכחת מאד בחיי ילדיה ובמקביל גם עבדתי במשרה מלאה לפרנסת הבית. בבואי לנתיבות, כפי שסיפרתי, קיבלתי משרה מוכוונת כמורה, זה לכשעצמו נס! בחורה צעירה - כמעט ללא נסיון - שמקבלת משרה קבועה כמורה לא היה דבר של מה בכך. קיבלתי כיתות חינוך ז' ו-ח, השיעורים שהיה עלי להעביר היו מוכרחים להיות מושקעים וברמה גבוהה כיאה לנערות צעירות.

היה עלי לבשל ולנקות, ללמוד עם הילדים

איך בעלך הגיב לבקשה הזו? זה מרגש, מפחיד... הכל ביחד...

בעלי התרגש מאד ויותר מכך פחד. להיות קרוב כל כך לענק רוח בסדר גודל כזה - זה מחייב מאד מבחינה רוחנית. בעלי ציית לדבריו. בסוף הסעודה ביקש הבבא סאלי שישבו אליו במוצאי החג כי יש לו משהו חשוב לומר לו.

"ללה ביחה" - אימו של בבא מאיר זיע"א, אשתו הראשונה של הבבא סאלי נפטרה תקופה קצרה לפני שהגענו לנתיבות, כך שלא זכינו להכיר אותה. במוצאי חג הפסח באותה שנה, פנה בעלי לביתו של הבבא סאלי - כבקשתו. הבבא סאלי פנה לבעלי ואמר לו: "היות והרבנית נפטרה אני רוצה שאברך יישב וילמד את כל שישה סידרי משנה בין הסדרים - לעילוי נשמתה, ואני בוחר בך לעשות זאת".

הוא בחר דווקא בו מתוך עשרות או אולי אלפי אברכים שהיו סביבו!

נכון.

בתקופה שבעלי כבר שימש כמשב"ק של הבבא סאלי, ידיד קרוב של בעלי חיתן את בנו בבריטניה, בעלי מאד רצה לטוס ולהשתתף בחתונה, הוא שאל את הצדיק לדעתו והוא השיב לו שלא ייסע. בעלי הפציר בו שוב והבבא סאלי אמר לו: "אם אתה כל כך רוצה - סע לשלום!", בשונו של בעלי אמר לו הבבא סאלי: "עשרות אנשים הגיעו לכאן לנתיבות וביקשו לשרת אותי, לכולם סירבתי. אותך רציתי ליד ואתה בורח ממני?".

היה כאן קשר שהוא נשגב מביתנו.

הבבא סאלי התבטא לא פעם ואמר: "אני אוהב אותך ר' אליהו חביבי, אם הייתי יכול לקשור אותך ברצועות התפילין אלי - שלא תזוז ממני אף לרגע - הייתי עושה זאת!".

בעלי זצ"ל היה אדם גדול מאד, הענוה שלו הייתה אמיתית ונדירה, היה עובד ה' פשוטו כמשמעו, לא בכדי זכה שעיניו הקדושות של הבבא סאלי בחנו אותו והוא נבחר להיות קרוב כל כך ואהוב.

בעלי ברח מהכבוד כמו מאש, לא אהב שמכבדים אותו בגלל מעמדו. בכל פעם כשהיו מכבדים אותו בשל קירבתו לצדיק ומזמנים אותו לאחת משבע הברכות בחופה, היה נעלם באופן מופלא רגע לפני שביקשו לכבד אותו וחוזר בסיום הברכה. הוא לא היה מסוגל לקבל את הכבוד הזה.

פעם שאלתי אותו מדוע הוא מסרב לקבל ברכה הוא ענה לי בכזאת פשטות: "מה אני צריך את זה? יש מספיק אנשים שמחכים שיכבדו אותם בברכה, שיתנו להם את הברכה שלי ויהנו מזה!".

לאחר פטירתו של הבבא סאלי, כשבעלי היה מגיע לארועים או לשמחות היו מבקשים ממנו לשבת בשולחן הכבוד כיאה למעמדו, היה פונה לבעל השמחה ואומר לו: "אם אתה רוצה שאני יצליח לאכול מהאוכל המוגש לי, אל תושיב אותי בשולחן הכבוד, אני רוצה לשבת בצד, שם הכי נח לי".

ארבע-עשרה שנים תמימות שרת את הבבא

ראשית, ספרי לנו איך הגעתם לנתיבות - לתוך הקודש פנימה?

חיינו כזוג צעיר בבני ברק, בעלי - הרב אליהו אלפסי זצ"ל - למד בישיבת לומז'ה ואני עבדתי כמורה. באחד הימים (בשנים הראשונות לנישואינו) פנה אברך יקר לבעלי והציע לו להתלוות אליו לנתיבות ולהתברך מפיו הקדוש של הבבא סאלי זיע"א - הלא הוא רבי ישראל אבוחצירא זצוק"ל. בעלי התלהב מאד מהרעיון ושאל מה דעתי בעניין... אני לא התלהבתי כי באותם ימים נסיעה לנתיבות ארכה יום שלם וחששתי מביטול תורה, אך בעלי כל כך רצה לנסוע ולהתברך אז נתתי לו את ברכתי ובכך, בעצם, החלה תקופה מיוחדת בחיינו שהטביעה חותמה עלינו - לעולם!.

בעלי נסע לנתיבות וחזר עם הארה מיוחדת, היתה זו פעם ראשונה עבורו. מעולם, קודם לכן - לא ביקר בנתיבות ולא הכיר את הצדיק. נפשו נקשרה בנפשו של הבבא סאלי, והוא הרגיש משיכה בלתי מוסברת להיות קרוב אליו ולהסתופף בצילו.

אני חושבת שבבא סאלי זיע"א במבט ראשון - הפך את העולם כדי להביא אותנו לנתיבות. היתה לנו דירה בבני ברק ולא היתה לנו אף כוונה לעזוב את העיר בבוא היום. בבני-ברק גדלנו ובבני-ברק רצינו לגדל את ילדינו - אך הנסיעה הזו שינתה את כל התוכניות.

עברו כמה ימים ובעלי הרגיש שוב תשוקה לנסוע אל הצדיק, הפעם הוא לא התייעץ איתי אלא החליט ונסע. היה זה צורך רוחני נטו, חוויה מיוחדת שהוא לא היה מסוגל לוותר עליה או לדחות אותה. כל נסיעה כזו הביאה אחריה נסיעה נוספת, ובימים של אז כשהדרכים עוד היו משובשות ונסיעות לא היו דבר של מה בכך - הרעיון לעבור ולגור לצידו של הבבא סאלי - רקם עור וגידים.

הכל התרחש באופן מופלא, כאילו היתה כאן יד שמימית שהיזה מהלכים ודאגה שנעזוב את העיר. קיבלתי הצעת עבודה בנתיבות, להיות אם בית במוסד חינוכי ולשמש כמורה בשעות הבוקר, בעלי קפץ על ההזדמנות הזאת ודרבן אותי להשיב בחיוב על ההצעה. זה היה כל כך מופלא בעיניי כי בעלי היה מאד מחובר לעיר בני-ברק ומעולם לא חשב לעזוב אותה, ופתאום הכל קורה בניגוד לדעות הקדומות שלנו.

ארזנו מזוודה ויצאנו לנתיבות - מבחינתנו יצאנו למסע נסיוני בלבד.

בימים הראשונים שלנו בנתיבות בעלי ביקש ממני שאפנה לבן משפחתי (שהיה מקורב מאד לבבא סאלי זיע"א) ואבקש ממנו להכניס אותנו שוב לקודש פנימה. בן משפחתי שמח מאד לעזור לנו ושוב, בעלי זכה לחזות בזיו פניו הקדושות של הבבא סאלי. בסיום הפגישה הזו, פנה הבבא סאלי לבעלי וביקש ממנו שישעך איתו את סעודת החג שבבוקר יום טוב ראשון של פסח: "בליל הסדר תסעד עם משפחתך ולמחרת תבוא ותסעד עימי" - אמר.

ולעקוב אחריהם... הבית היה נקי ומצוחצח, פעל בקצב הנכון, הכל דפק! הילדים היו מטופחים והסבו לנו נחת, גם על הקשיים שהיו - התגברנו, בעלי לא קיבל שכר על עבודתו וראינו ברכה במשכורת הדלה שלי - כמורה. אין לזה הסבר אחר חוץ מסייעתא דשמיא מיוחדת שליוותה אותנו.

בשנים הקריטיות הללו של גידול הילדים - כשהייתם כמעט לבד ובעלך לא היה נוכח, לא צצו לך רגשות שליליים כלשהם?

כדי להמחיש לך את המשמעות של המילה "לבד" - במושגים שלי - אספר לך שהיו שבתות וחגים שהסבנו סביב שולחן השבת ללא בעלי - במשך שנים, הייתי באמת לבד. מבחינתי היתה כאן שלחות - לא היו לי שאלות וטרונות, יש כאן צדיק - אין שאלות!

אם הבבא סאלי מבקש - אני מקיימת.

עם הזמן השלמתי עם מציאות החיים הזו וחייתי עימה בשלום. ייתכן שבאופיי אני מקבלת בקלות יותר שינויים ומשלימה איתם. אני מאמינה שהיום, למשל, בתקופתנו - יהיה הרבה יותר קשה לנשים לוותר על עזרה מוחלטת בבית מצד בעליהן.

תושבי נתיבות הכירו את בעלי, אך לא הכירו אותי, כמעט ולא ראו אותנו ביחד. באחד הימים מערכת הביוב בביתנו חרקה והיה צורך להביא איש מקצוע, אני הרגשתי שאני לא מסוגלת לטפל גם בזה בנוסף לכל הר המטלות שהיה עלי לבצע, ביקשתי מבעלי בבוקר שיפנה לאיש מקצוע ויתקן את הבעיה ויצאתי לעבודה - לבית הספר. ידעתי שכשהוא יבקש עזרה יהיו הרבה אנשים שיעזרו לו, אך אותי - אף אחד לא מכיר... בצהריים, חזרתי הביתה בתקווה שהבעיה נפתרה ולהפתעתי גיליתי שהמטבח כולו הוצף במים ובלכלוך... התמונה הזאת בהירה ממש בזכרוני: אחזתי תינוק ביד ועוד שניים לצידו, תיק של בית הספר על כתפי ושקית של מצרכים בסיסיים שקניתי במכולת בדרך לביתי - בידי השניה... והבית מוצף!

ביקשתי מהקטנים שימתינו לי מחוץ לבית, הנחתי את כל הכבודה ורצתי לביתו של הבבא סאלי, קראתי לבעלי החוצה ופשוט התפרקתי: "אני לא מבינה אותך" אמרתי "ממה אתה חושב שאני עשויה?! מה ביקשתי בסך הכל?! שתתקשר לאיש מקצוע ותסדר את הבעיה...". בעלי ענה לי ברוך שהרב שלח אליו שליח שיבוא בדחיפות והענין פרח מזכרונו...

כמה רגעים אחר כך שמענו את הבבא סאלי קורא מביתו: "אליהו, אליהו", בעלי לא היה הולך - למשמע קריאתו אלא - רץ! הוא נכנס לבית ואני עמדתי בפתח. לפתע אני שומעת את הבבא סאלי אומר: "ברוך פודה ומציל, ברוך פודה ומציל...". נבהלת, האם בעלי סיפר משהו? ניגשתי לרבנית ושאלתי אותה אם הבבא סאלי שמע משהו מהשיחה שלי ושל בעלי, והיא ענתה כדרכה: "וכי הבבא סאלי צריך לשמוע כדי להבין?!". אז קרא לי הצדיק וביקש ממני שלא ארים את קולי על בעלי. הבבא סאלי זיע"א ביקש

ממני סליחה ואמר שכל מה שבעלי עושה - זה בגללו, הוא סיים את דבריו ושולח לי עוגיה כסימן וכאות שחלילה אינו כועס עלי.

שתפי אותנו, מה אשה צעירה - כמוך, מרגישה בסיטואציה כזו? מעמד של הוד, של חיל ורעדה - לעמוד מול אחד מענקי הדור ולגלות שהוא פשוט קורא אותך...

אכן כן, ככל שעברו השנים גילינו שאנחנו פשוט שקופים ומבטו של הבבא סאלי חודר לעומק העומקים. אין ספק שזו הרגשה מפחידה ומכוננת במקביל. משנה לשנה פחדתי יותר לעמוד מולו. היו ימים מיוחדים בשנה שהוא היה אומר לבעלי: "היום אתה צריך ללכת מוקדם הביתה - אשתך מחכה לך!". היה מפחיד להבין שאנחנו פשוט פרושים לפניו, הוא ראה וידע הכל.

היו לנו שלוש בנות, התפללנו וייחלנו מאד לבן. בבא מאיר זצוק"ל - בנו הגדול, ביקש מבעלי שיבוא לבקר אותנו לביקור קצר עם כל המשפחה הצעירה שלנו בחול המועד פסח ובסוכות, ציינו להוראה הזו כמוכן - בשמחה ובהתרגשות. באחד מימי חול המועד הללו נסענו לאשדוד כהרגלנו - לביתו של בבא מאיר זיע"א. נכנסנו לקודש פנימה והרבנית ביקשה ממני להיכנס לחדרו כדי שיברך אותי. נכנסתי - ופתאום הרגשתי תחושה בלתי מוסברת של חיל ורעדה, ממש חששתי לגשת, הוא היה נראה כמו מלאך, מבוגר בהרבה מכפי שחשבתי שהוא (אולי בשל מחלתו), פניתי לאחור ויצאתי מהחדר. בבא מאיר קרא לי לחזור וברך אותי שאזכה לבן עוד באותה שנה - וכך היה!

כמה ימים לאחר החג, בעלי פנה לבבא סאלי וביקש ממנו שיברך אותנו שנזכה לבן, ענה לו הבבא סאלי: "כבר התברכת בבן, מדוע אתה מבקש שוב?!".

הוא ראה הכל!

גידלת את ילדייך בצילם של ענקי רוח!

ראינו המון ניסים, אני תמיד אומרת שהחיים שלנו כמשפחה מתחלקים לשניים: החיים בצילו והחיים לאחר הסתלקותו...

הגדלות שלו לא היתה מותאמת לדור הזה, אלו הן עוצמות רוחניות שנשגבות ממש מההבנה הפשוטה שלנו גם בהגדרה של "צדיק".

היה צריך ממש כוחות על אנושיים כדי להבין את עוצמת הקדושה שהיתה בו. הוא ביטל לחלוטין את הנפש הבהמית בפני הנפש האלוקית, את הצרכים הגשמיים, את התאוה, הוא היה קדוש במובן הפשוט של המילה. היו ימים שבעלי היה נוטל חמש עשרה גלולות של אקמול כדי שתהיה לו יכולת לעמוד מול עוצמת הטהרה והקדושה שהיתה סביבו. היו לו דרישות רוחניות גבוהות מאד.

הבבא סאלי הגיע משורשים גבוהים, משפחה של צדיקים מדורי דורות, העבודה העצמית שלו היתה יום יום, הוא התנזר מבשר ומעוף במשך ארבעים שנה! היה אוכל מעט מאד - בנגיעות - רק כדי להחזיק את גופו, היה מסתגף ומתעלה מיום ליום. הצניעות שלו היתה שם דבר

(למרות שאנחנו רגילות לכך שצניעות זה תחום ההתחזקות של נשים), הוא היה גבוה לאין ערוך. יש באמתחתי אין ספור סיפורים על גדלות הרוחנית שאני, כאישה פשוטה, חזיתי בעיניי.

יום לפני פטירתו, נסעתי עם בתו ע"ה לבקר אותו, נכנסתי לחדרו והצטמררתי, ראיתי נהרה ואור על פניו שמעולם לא ראיתי קודם לכן, חשבתני שאני מדמיינת, שאולי קרה לי משהו... ראיתי כעין מנורה זוהרת וקרני אור יוצאות ממנו. שאלתי את הרבנית אם זה נכון מה שאני רואה או שאני מדמיינת. היא שאלה אותי: "מה את רואה?", עניתי לה שאני רואה קרניים שזורחות ממנו, היא ענתה בהתרגשות: "סימה יקרה, מתחילת השבוע ידו נהייתה רכה כיד של תינוק ופניו נעשו כפני מנורה". אף אחד מאתנו לא העלה בדעתו שאלו ימיו האחרונים...

אין ספק שנפלה בידכם זכות נדירה!

חלק מהתפקיד האמיתי שלנו, כנשים יהודיות, זה להעצים את האיש שלצידנו, ולא משנה אם מדובר בבן תורה שיושב ולומד או באדם שעמל למחייתו - אנחנו כנשים בורכנו ביכולת לתת ולהעניק כח, אך, לא תמיד מוצאות את היכולת לעשות זאת...

בשבילי - את אישה שמעוררת השראה של ממש! נכון, היתה כאן שלחות שלא כל אחד/ת זוכה לה, היתה כאן מטרת על רוחנית, היה כאן רווח עצום של חיים בצילו של גדול הדור. אך למרות זאת, אני לא מתאפקת מלשאול אותך, ברמת המעשה 'איך עושים את זה?', מאיפה שואבים את הכח לבטל את עצמך, את צרכיך האישיים (אולי גם את החלומות) לטובת הגשמתו של בעלך ועוד מתוך שמחה (לא מתוך תחושה של הקרבה)?

ראשית, עלייך להציב מטרה מול עינייך! לאן את רוצה להגיע... מה את רוצה להשיג? כשיש מטרה ברורה הרבה יותר קל לפעול כדי להשיג אותה. לאישה יש כוחות נפש ויכולת על להעצים ולתת כח לבעלה.

בנוסף, כל אישה שנותנת משלה לטובת העצמת בן הזוג שלה היא מקבלת שכר על כך - כבר כאן בעולם המעשה. אין, ולא היתה אישה שדחפה, העניקה והעצימה את בעלה והצטערה על כך בבוא היום. העונג, הסיפוק וההרמוניה הזוגית הם גדולים הרבה יותר מאותם רגעים, ימים או שנים שעבדנו למענם. הראייה שלנו, לעיתים צרה, קשה לנו לראות את התוצאה בטווח של זמן.

תמיד ראיתי מול עיניי את המשמעות של התפקיד הגדול של בעלי, הוא משרת צדיק - יש כאן עשייה רוחנית ולכן אין שאלות. כל רצוני היה שהוא יעשה את תפקידו בשלימות.

נסענו לנופש לבד - בלעדיו, שמחות משפחתיות נחגגו בלעדיו, כמעט ולא היה לצידו, אבל עשיתי הכל שיצליח בתפקידו.

למדתי להסתדר לבד ולהנות מזה. מטבעי אינני מפונקת. לא הרגשתי שאני מקריבה או מהווה קורבן, הסכמתי לוותר לטובת משהו גדול יותר. האמנתי שזו השליחות שלי וזה מה שהקב"ה

קורבן - אלא אך ורק להשקיע בשמחה, מתוך השלמה פנימית עם העשייה שלך, כי - הנה - את קרבה אל המטרה... על אחת כמה וכמה כשמדובר במטרה רוחנית כמו התמיכה בבעלך.

שמעתי פעם סיפור מעניין מאוד מבעלי התשובה הגדולים של הדור הקודם. הוא ואשתו הרבנית השקיעו מעל ומעבר בחינוך הילדים, הוא היה יושב ולומד בבית במנגינה נעימה, ואשתו עשתה הכל למען הלימוד תורה של בעלה - מתוך שמחה והערכה לזכות הגדולה שנפלה בחלקה.

השנים חלפו ואחד מבניו נרשם ללימודים באקדמיה, ביקש ללמוד מקצוע מבוקש ולצאת לפרנס את משפחתו בכבוד. הוריו היו המומים ומופתעים מהבחירה שלו, לא לכך ייחלו. כשהם שאלו אותו מה עומד מאחורי ההחלטה שלו הוא סיפר להם שמאז ילדותו הוא מבחין איך הוריו אימצו לעצמם הרגלים שיש בהם 'דקדוקי עניות', כל שקל שנכנס - ניספר וכל הוצאה כספית - קיבלה יחס של ממש. הוא חי בצל ההתייחסות המוגזמת לכסף וההתנהגות הזו נחרטה בליבו כערך! כלומר - כסף הוא ערך עליון!

אישה שמתייחסת לשליחות שלה ולייעוד האמיתי שלה כ'הקרה' ולעצמה כ'קורבן' - מעבירה את המסר הזה לילדיה וכשהם יגדלו - יבחרו בדרך הפוכה משלה היות ואינם רוצים להיות 'קורבן' (אין ילד או ילדה בעולם - שיסכימו לחיות בבגרותם - את הסבל והטעויות של הוריהם). המסרים השקטים הללו, בדרך כלל, חוזרים עמוק יותר מאלה שאנו מדברים עליהם בקול.

אנחנו מהווים מראה לילדנו, הם אלופים בלקרוא אותנו, את רסיסי הניואנסים שבהתנהגותנו ובכך אנו מתווים להם דרך בלי משים. הם חקיינים מעולים.

ברגע של ייאוש - תחשבי איזה מסר את רוצה להעביר לילדיך, מה את הולכת להוריש להם כנכס - ומהמסר הזה, מהנכס - תשאבי כוחות להתרומם שוב.

יצא לך לשמוע פעם מפיו הקדוש של הבבא סאלי על הכח המיוחד שלנו - הנשים?

הבבא סאלי התבטא לא פעם ואמר שלנשים יש כח גדול לאין שיעור בתפילתן, בשיח הפשוט שלהן עם בורא עולם, לתפילה היוצאת מליבן הטהור, ככה כמו שהיא בלי הכנה מוקדמת. הוא אמר שהכח שהיה בעבר לנשים - כשהן לא ידעו לקרוא והתפללו בשפתן הפשוטה והתמימה - גדול ועוצמתי הרבה יותר מכל תפילה. דווקא לתפילה הלא מוגדרת הזאת יש כח לשדד מערכות. ואני חושבת שכל אישה, גם בדורינו - דור בו כולנו מלומדות וידעניות - ניתן לאמץ את התום והיופי שבתפילה היוצאת מן הלב בלי סינון, תפילה מתוך קירבה אמיתית לאבא שכל כך אוהב ומתגעגע לתפילתנו. לנו יש 'פריווילגיה' מיוחדת אצלו ועלינו לנצלה ככל שמתאפשר לנו.

שיח פשוט עם בורא עולם כשאת במטבח, כשאת מסיימת כביסות, בבוקר - בקומקום ובכל רגע נתון, פשוט תפני אליו, דברי אליו, בקשי ממנו כל שעל ליבך. קחי לך כמה רגעים של התייחדות עם בורא עולם, מהר מאד תתמכרי.

יש מעלה מיוחדת לתום הזה - כך אמר.

בכל שנה מחדש, בד' בשבט - יום היארצייט של הבבא סאלי זצוק"ל - אנחנו שומעים אין ספור סיפורי מופת מסמרי שיעור, על היכולת הבלתי נתפשת של: "צדיק

רוצה ממני. וראיתי המון סייעתא דשמיא - שכר ממשי על מעשיי כאן בעולם הזה.

כפי שסיפרתי, משכורתי כמורה היתה זעומה אך מעולם לא הרגשתי שמהו חסר לי, היתה הברכה שורה בכל. הרגשתי שהברכה הזו - אלוקית! ידעתי שהקב"ה רואה את המסירות שלי לבעלי ולכן מונע ממני דאגות על פרנסה. הילדים שלנו היו ממושמעים, לא הייתי צריכה להתמודד מול קשיים גדולים במיוחד בגידולם ובחינוכם. התחלתי בנתיבות כמורה מתחילה והייתה לי סייעתא דשמיא מיוחדת בהכנת השיעורים, בהעברת המסרים, בייצוגיות שלי מול כיתה גדולה ונערות מתבגרות, הרגשתי שהקב"ה פשוט איתי בכל רגע נתון, אי אפשר היה להתעלם מהשפע שנחת עלי.

אני תמיד אומרת, כשהקב"ה רואה שאישה נותנת משלה לבעלה בשמחה - הוא מעניק לה בכפל כפליים, הוא נותן לה כח, סבלנות, מרעף עליה שפע ומלווה אותה בכל אשר היא פונה. אישה כזו תראה ברכה במעשיה ללא כל ספק, בורא עולם - בכבודו ובעצמו - דואג לשלם על מעשיה הטובים, על כך שהיא ממלאת את תפקידה נאמנה.

גם כשנדמה לנו שאנחנו עושות פעולות קטנות - בשמיים הן נחשבות לפעולות ג-ד-ו-ל-ו-ת! והשכר על פעולות אלו - בהתאם!

אנחנו "ניזונים" אלפי שנים מזכויות אבותינו אברהם יצחק ויעקב, בכל יום מזכירים את מעשיהם ומבקשים זכות בעבורם. 'מעשה אבות סימן לבנים', גם את, אישה יקרה, אוצרת זכויות רבות, לא רק עבורך ועבור משפחתך הקטנה, אלא עבור נכדיך, ניניך, כלותיך, חתניך לעתיד - עד סוף כל הדורות. הזכויות של המעשה העצום הזה - כמו תמיכה בבעל באשר הוא - ילוו אותך ש-נ-י-ם!

זכרי תמיד! כל מעשה שלך קטן כגדול נשמר בכספת אצל הקב"ה, ויום אחד תאכלי מפירותיו המתוקים... חשוב לי להבהיר שאני לא מדברת רק על נשים שתומכות בבעל שיושב ולומד תורה, אלא על כל אישה שמתעלה על עצמה כדי להעצים את בעלה באשר הוא.

איך מתחזקים ברגעי נפילה מול התפקיד הלא פשוט הזה?

להתחזק באמונה.

אישה שמרגישה חולשה חייבת חיזוק רוחני, כי באמת זה לא קל, זה מסוג הדברים שדורשים השקעה וכדי להתמלא בכוחות מחודשים חייבים חיזוק רוחני. רק עושר רוחני יכול להעניק עוגן וחוסן במצבים מאתגרים. עליה להבין שאם בעלה יהיה לצידה על חשבון ההתעצמות שלו - לא בטוח שהיא תגדל מזה, שהיא תצליח יותר והבית יתפקד טוב יותר.

חשוב מאד שהיא לא תרגיש שהיא "מקריבה את עצמה", אם היא מרגישה כקרבן - היא מפסידה הכל, תחושת המירמור תשתלט עליה ומכאן הדרך קצרה לייאוש או לתסכול. הרגשות השליליים הללו עוברים - כמו גן - בתורשה אל ילדיה שגדלים בצל אימם הממורמרת והמתוסכלת...

אם את מאמינה במטרה מסוימת ובדרך להשגתה - אין סיבה להרגיש כקורבן. כמו בכל המטרות הגשמיות בחיים - בדרך להגשמתן את לא נדרשת להיות

כשהקב"ה רואה
שאישה נותנת
משלה לבעלה
בשמחה - הוא
מעניק לה בכפל
כפליים, הוא נותן
לה כח, סבלנות,
מרעף עליה
שפע ומלווה
אותה בכל אשר
היא פונה. אישה
כזו תראה ברכה
במעשיה ללא כל
ספק, בורא עולם
בכבודו ובעצמו
דואג לשלם על
מעשיה הטובים,
על כך שהיא
ממלאת את
תפקידה נאמנה.

גוזר והקב"ה מקיים". ספרי לנו סיפור אחד שאת היית עדה לו, נס שהתרחש מול עיניך, טעימה מזערית מתקופה מיוחדת שהיתה ולא תשוב עוד...

יש הרבה סיפורים כאלה, אספר לך אחד מהם שחזיתי במו עיניי.

באחד מימי שלישי הגעתי לביתו של הבבא סאלי ולהפתעתי אני מגלה שהוא בעיצומה של 'הבדלה'. ניגשתי לבעלי ושאלתי אותו לפרש הדבר, הייתכן שהרב התבלבל בימים?! בעלי ענה לי: "הבבא סאלי אף פעם לא מתבלבל, מתרחש כאן משהו טוב עכשיו..."

ההבדלה התנהלה כסדרה כאילו אנחנו במוצאי שבת. בסיום ההבדלה הבבא סאלי אמר בקול: "שבוע טוב! שבוע טוב!..." - שבע פעמים.

הרבנית סימי - אשתו של הבבא סאלי - הבחינה שאני המומה, היא קראה לי לצד וסיפרה לי: הגיע לכאן אברך צעיר לבקש ברכה מהרב וגביע כסף בידו, הוא סיפר שאחיו - בחור צעיר כבן תשע עשרה - חלה במחלה הידועה ל"ע. (בימים ההם - לפני כארבעים שנה - הרופאים בישראל לא ידעו להתמודד עם המחלה הקשה, לא הכירו אותה מספיק בשביל לרפא ולסייע). הבחור הצעיר הוטס לארה"ב בדחיפות. אחיו סיפר שאחד מגדולי הדור בארצות הברית אמר להם שיש אפשרות להיפטר מהמחלה כשמוכרים אותה לגוי, אותו גדול הוסיף ואמר - שרק הבבא סאלי יכול לאשר את המכירה הזאת בשמיים. הבבא סאלי שמע זאת והתחיל לצעוק ולסרב בתואנה שהוא לא עושה דברים כאלה, מי הוא בכלל שיאשר דברים בשמיים. הוא ניסה להתחמק ולהמעיט בערכו. אך בעלי - הרב אלפסי - והרבנית התחננו, ביקשו והפצירו בו מאד שכן מדובר בהצלה של בחור צעיר שטרם התחיל לחיות את חייו...

הבבא סאלי הרכין את ראשו על השולחן ונרדם ("ישן" במושגים של ענק רוח זה הכוונה שהניח את ראשו על השולחן, זו היתה שינתו, הוא לא היה ישן במיטה), לאחר שעתיים הוא קם מ"שנתו" וביקש שיביאו לו את גביע הכסף שהאברך הביא והתחיל בהבדלה...

או אז אני נכנסתי לבית, שמעתי את ההבדלה ואת מילותיו של הצדיק: "שבוע טוב, שבוע טוב!". **הבחור הזה הבריא לחלוטין והגיע לנתיבות, לביתו של הבבא סאלי להודות לו!**

סיפור שהייתי עדה לו והתרחש מול עיניי.

אני מסיימת את הכתבה ותחושה עילאית אופפת אותי ממש, מרגישה שניסיתי לגעת במשהו גדול מאד, וככל שאני מנסה להבין אותו - כך הוא מתרחק ממני.

זה הוא ראיון נדיר עם אישה מיוחדת שזכתה ללוות אדם גדול בחייו - ללוות את בעלה ר' אליהו אלפסי זצוק"ל. זה הוא סיפור על אישה עוצמתית ש'ביטלה רצונה בפני רצוני' וזכתה לכך שהקב"ה יגשים את רצונה.

לנו רק נישאר לקחת את דבריה המרתקים כצידה לדרך הארוכה, לנסות לגעת קצת בשולי האדרת, לחקות 'מעשי גדולים'...

פנינה היקרה שלום!

שמי נעמה, בת 31, אמא לארבעה קטנים כי"ר אני נשואה 7 שנים, ברוך ה'.

יש משהו אחד בחיי שקצת מעיק עלי וזה אי היכולת שלי להעריך את בעלי באמת.

לא מצליחה להעריך מספיק את אישיותו, וכנגזרת מזה קשה לי מאד לתמוך בו ולעזור לו להגשים את עצמו. בכל תפילה אני מבקשת על זה, שואפת להעריך אותו כמו שהוא, להיות העזר כנגדו במובן הפשוט של המילה, להיות מסוגלת להתעלם מחסרונותיו (שבעיניי הם רבים) ולהעניק לו תמיכה מלאה כאישה! האם תוכלי להדריך אותי?

אודה לתשובתך, נעמה

שלום נעמה,

את מספרת שאת רעיה ואם והדבר שמעיק ומעיב על חיך הוא שאינך מעריכה את בעלך. את מבקשת ללמוד להעריך אותו כפי שהוא ולהעניק לו תמיכה מלאה כאשה.

לפני שניגש להדרכה שאת מבקשת, חשוב לי להביע את הערכתי אליך על כך שאינך מבקשת ממני דרכים איך לשנות את בעלך אלא רצונך הוא לעבוד על עצמך. רואים מכך את ההבנה שיש לך, שאדם יכול לשנות רק את עצמו, שהדרך לשיפור מערכות יחסים היא קודם כל ע"י עבודה אישית, שבידיך יש מפתח חשוב להצלחה שלכם כזוג, שהמפתח הזה קשור ביכולת שלך להעריך את בעלך ושיש לך אפשרות ללמוד לעשות זאת.

כמה זכו בני זוג שיש ביניהם הערכה וכבוד הדדי. לזוג כזה, גם כשיש חילוקי דעות ואי הבנה, יש מוטיבציה להתאמץ ולגשר על הפערים. לזוג כזה יש חוסן שעומד לו בזמני מחלוקת ומקל עליו את ההתמודדות. כמה נעים לחיות עם אדם שמעריכים, במיוחד במערכת זוגית שבה יש שניים שיעודם לחבר עוד ועוד חלקים שלהם ולהפכם לאחד (כמובן, שבזוגיות בריאה, נשמרים גם אזורי ההבחנה והנפרדות שבין בני הזוג ודווקא קיומה של מובחנות עוזר לבני הזוג לבנות זוגיות של 'ביחד' בריא ויציב).

אדם שמעריכים אותו, מאמינים בו. כשמאמינים באדם הוא מאמין בעצמו ומקבל כוחות לעשות דברים טוב יותר, להעז לעשות דברים חדשים והרגשתו העצמית משתפרת לאין ערוך. הערכה לבעלך, נעמה, מתבססת על דברים שאת רואה בו והם יקרים, חשובים וטובים בעיניך. לפי הטוב שאת רואה בו ומייקרת, את קובעת, לעתים באופן לא מודע, את יחסך והתנהגותך כלפיו ואלו משפיעים עליו עוד מאותו הטוב. למשל, אם את מעריכה את כשרונותיו או התמדתו בלימוד תעזרי לו הן טכנית בכך שתאפשרי לו לצאת ללמוד על חשבון עזרתו בבית והן מורלית בהרגשה הטובה שתתני לו כשאת מאמינה בהצלחתו. בעקבות היותך שלך שמבטא את הערכתך להתמדתו בלימוד, בעלך יקבל כוח נוסף להתמיד ולא לבטל את זמנו. דוגמא נוספת, אם את מעריכה את דעותיו הנבונות ואת שיקול דעתו, תשאל לרעתו ותסמכי עליה וגם תמליצי לאחרים להתייעץ איתו. דבר זה יעלה את בטחונו העצמי ויוציא ממנו תבונה וחוכמת חיים שלא היו באים לידי ביטוי אחרת. בכוח הזה שיקבל ממך ומהחוויה הטובה שבייעוץ מוצלח לאנשים יוכל להשתמש להתפתחותו בכל תחום שדורש תבונה ושיקול דעת. כך מתקיים הכלל שמה שמעריכים אותו ומאמינים בו, גדל.

לעומת זאת, חוסר הערכה לבעל משדר חוסר אמון בו ומקטין אותו. לכן, את צודקת בדבריך שחוסר ההערכה שלך את בעלך פוגע ביכולת שלך לתמוך בו ואני מוסיפה שכתוצאה מכך נפגעת גם יכולתו להיות שם בשבילך. חווית ההקטנה

בבעלך. עכשיו תשאלו את עצמך - "מדוע תכונה זו מפריעה לי כל כך? איפה יש בי את התכונה הזו?". עכשיו את מתחילה מסלול אישי לתיקון מידותיך. בשלב זה את יכולה לשחרר את בעלך בהקשר של אותה תכונה. את תראי שכאשר תתקני בתוכך מידה זו היא כבר לא תפריע לך בבעלך.

5. ראיית החסר כדבר שמאפשר את החיבור שלכם

אתם שני חלקים של נשמה אחת ולכן כל אחד משלים ותומך בחסר של השני. אם שניכם הייתם מושלמים, לא הייתם צריכים זה את זה וכן לא היה מתאפשר חיבור ביניכם. מי ששלם ומושלם עומד בזכות עצמו. דווקא המקומות החסרים שלכם הם אלו שמאפשרים לכם להתחבר. בעלך תומך ומעניק לך במקומות החסרים שבך ואת תומכת ומשלימה אותו במקומות החסרים שבו. תהפכי בתוכך את התפיסה שחסר בבעלך פוגם בנישואין שלכם. להפך, מה שחסר בו ומה שחסר בך אלו ההזדמנויות שלכם לצמיחה משותפת. לדוגמה, נניח שידו של בעלך יותר הדוקה על חשבון הבנק שלכם ואת דווקא אוהבת לקנות ולזיפות את הבית ואת עצמך. את יכולה לראות בזה חיסרון שמעיב על שמחתך ואת יכולה לראות את זה כנקודת חיבור של שניכם לצמוח בה. זהו מקום שמזמין עבודה משותפת והליכה של כל אחד מכם לקראת השני וגם לקראת האיזון של עצמו.

6. השלמה - לתת מקום לכאב ולאכזבה ממה שאין

ייתכן שיהיו מקומות שבהם החסר שאת רואה בבעלך יישאר לא פתור וכואב. חשוב לעבד את הכאב הזה ולתת לו מקום. זוהי עבודה של זיהוי מגוון הרגשות שיש לך בעניין הזה והכללתם, זיהוי הצרכים שלך שלא מתמלאים במקום הזה וחיפוש אחר עצה איך את יכולה למלא אותם בדרך טובה אחרת ולהרפות מבעלך.

ההשלמה עם המקום הזה תאפשר לך ליהנות משאר הדברים הטובים שיש לבעלך להעניק לך ולעולם.

אני מאחלת לך המון הצלחה בצמיחה ובטיפולך שלך ושל משפחתך.

בבעלך

ההרגל של ביקורת מתמדת מאפיל על היכולת שלך לראות את כל הטוב שיש בבעלך. חשוב להתאמן ולחזק את יכולת ראיית הטוב. כדברי הרמב"ם שאומר שכדי לחזק מידה מסוימת יש ללכת לקצה שלה, כך גם כאן, עליך לחפש בכל כוחך את הטוב שיש בבעלך. תרשמי לך במחברת בכל יום את הטוב שראית בו, במה היטיב איתך ועם אחרים. תרחיבי את מבטך ותראי איך התכונות שיש לו הן ממש מצוינות דווקא לך. לדוגמה, אם את בן אדם לחוץ ופרפקציוניסט ובעלך רגוע ואיטי יותר, את יכולה להתעצבן ולזלזל, שזה חבל מאוד ואת יכולה לקבל מהרגוע והאיטיות שלו השראה לדרך חדשה בעבודה, לצעוד בה. כך התכונות שלו הופכות ליקרות וחשובות בעיניך. כמובן שחשוב שתציני זאת בפניו.

3. ללמוד להעריך גם דברים קטנים

תחפשי במהלך חייכם המשותפים אחר הרגעים הנעימים שלכם ביחד. אלו יכולים להיות רגעים פשוטים, קלים וחולפים של הנאה וצחוק, של הבנה ופרגון, של ויתור ונתינה. תחפשי אותם ותקבעי אותם בתוכך. בכל רגע כזה שתמצאי, תבחני מה אהבת בבעלך, מה הערכת בו. כל פרט קטן הוא גדול, יקר וחשוב. ייתכן שהרגע הזה נוצר ממחווה קטנה ופשוטה של בעלך כלפיך - ממבט חומל, מהתגברות למעןך על הרגל שאינך אוהבת, מזיק שובב בעיניו שמצא חן בעיניך בתחילת הנישואין ונזכרת בו עכשיו. תתחברי להרגשה הטובה שהייתה לך ברגע ההוא, לשמחה, לתחושת ההתרחבות הפנימית ותנצרי אותה בתוכך. תחושת ההתרחבות והנעימות שאת חשה תאפשר לך לחזק בתוכך מבט רך ומקבל כלפיו ובכלל.

4. בעלך הוא המראה שלך

רבותינו אומרים שהפגמים שאנו רואים באחרים הם מראה שמראה לנו את הפגמים שנמצאים בנו. המראה החזקה ביותר שלנו היא מהקרובים לנו - בן הזוג והילדים. אחרי שפיתחת בתוכך מבט חומל והחלשת את המבט הביקורתי, תוכלי לבחון את עצמך ולראות מהם הדברים שהכי מפריעים לך

שנוצרת מחוסר הערכה ומחוסר אמון לא מעודדת אותו לפעול אלא להפך. כך יוצא שאין לבעל מוטיבציה לרכוש מקצוע חדש שיכול לפרנס טוב יותר את המשפחה, לסייע ולתרום מניסיונו, להביע את דעתו, לתמוך, להחליט החלטות משמעותיות בענייני הבית ולהנהיגו. מחוסר ההערכה הזה כולם יוצאים מופסדים.

מה עושים? איך מעריכים את הבעל באמת?

1. להפוך מבט ביקורתי ושופט למבט מתבונן ומקבל

חוסר הערכה הוא תוצאה של מבט מבקר שמחפש ומדגיש פגמים. כלומר, החוויה הסופית שלך של הערכה או חוסר הערכה תלויה במבט שבו תבחרי לראות את בעלך. זוהי תובנה משמחת כי משמעותה היא שבידיך הדבר.

מבט ביקורתי נובע מתפיסה פנימית של האדם שהוא יודע מה שווה ומה לא שווה, שדברים צריכים לקרות לפי הרצון שלו ולפי איך שהוא חושב שנוכח, שאמות המידה שלו הן אלו שקובעות את ערכם של דברים. תפיסה נוספת שמקבעת ומשרישה מבט ביקורתי היא שהביקורת מובילה את הזולת להשתפר. התפיסות האלו הן מוטעות ומזיקות הן לאדם והן לסביבתו.

הדרך לשנות את המבט היא לפתח מבט אחר - מתבונן ומקבל. זהו תהליך שבו, בשלב הראשון, עליך לזהות, בזמן אמת, שאת מתבוננת על בעלך במבט שמחפש פגמים. השלב השני הוא לומר לעצמך "אין לי תפקיד לתקן את בעלי. אני קובעת מי שווה ומה נכון". השלב השלישי הוא להתבונן עליו במבט נקי, כמו ילד שהכל חדש לו והוא מקבל את מה שהוא רואה בתמימות. דרך המבט הזה את רואה מהן תכונותיו של בעלך אבל לא שופטת אותן אם הן טובות/רעות, שוות/לא שוות. הן פשוט תכונות. בעזרת התכונות האלו בעלך יניב פרות מתוקים לטובת הבית שלכם.

זוהי עבודה מתמדת שהחזרתיות שבה חשובה ומחזקת בך את השריר של המעבר ממבט ביקורתי למבט מתבונן ונקי.

2. לפתח ראייה רחבה שרואה את הטוב שיש

פנינה נחמוני - M.Sc.

מאמנת אישית מוסמכת, מטפלת רגשית, מנחת הורים.
הצטרפות לרשימת תפוצה במייל: pnina.nachmoni@gmail.com טל': 054-8440591

פנינה נחמוני מעניקה מפגשי אימון אישיים חוויתיים גם בטלפון!

לך, הצועדת בדרך... לחתונה יעל ברון משתפת:

כל הסיפורים המובאים ביומן זה אמיתיים לחלוטין! אין אף טור שנכתב סתם, אלו חוויות אמיתיות של עשר שנות רווקות וכן חוויות אמת של חברות טובות. כמובן שהפרשנות להתרחשויות היא אינדיבידואלית לכותבת בלבד.

מפספסות את הזיווג שלהן" - הוסיף. ניסיתי להסביר שלמרות כל מעלותיו אני לא מרגישה "חיבור", לא נעים לי בחברתו על אף מידותיו הנאצלות, הוא לא הפורמט הקלאסי של 'בחור חלומותי' ועוד, אך כל הסבריי נפלו על אוזניים אטומות ממש. השדכן הזה ראה רק את עצמו בתמונה ואת השטרות הירוקים שיפלו לידי עם סגירת הווארט.

הוריי הבחינו שאני במצוקה של ממש, מרגישה בין הפטיש לסדן - בין הרצון לבנות בית ובין הסלידה מההצעה הנוכחית והחליטו להוציא אותי מהסבך בדרך אלגנטית ובטוחה.

פגישה שלישית לא חידשה כלום, לא גרמה לי לחשוב אחרת - כפי שהבטיח השדכן. בוקר למחרת שכבתי במיטה עייפה ומבולבלת, מתחפרת עמוק בתוך הפוך בתקווה שיגאל אותי מהמצב בו אני נתונה. אימי נכנסה לחדר וזרזה אותי להתארגן, "בעוד שעה" - כך אמרה "את נכנסת לקבל ברכה ולהתייעץ עם הרה"ג שליט"א" - היה זה אחד מגדולי הדור, ענק שבענקים זצוק"ל.

התרגשתי מאד, התעוררתי לחיים ולתקווה. נכנסתי לחדרו רועדת ומייחלת, חיוך רגוע נח על פניו הטהורות, והוא ביקש ממני לספר כל שעל ליבי.

סיפרתי. אז הוא אמר את דעתו בעניין, דבריו ליוו אותי שנים רבות אחר כך - עד לנישואיי: "בשביל לפספס את הזיווג את צריכה לעשות מעשה קיצוני מאד - לסרב להצעה שמוצאת חן בעיניך. אם את מהססת לגבי בחור מסוים איתו את נפגשת - תיפגשי שלוש פגישות. אם לאחר פגישה שלישית את עדיין מרגישה דחיה או חוסר ענין - את יכולה לסרב בלב שקט ורגוע, הוא לא הזיווג שלך משיימים!".

מילותיו החכמות והטובות היו כמו מים קרים על נפש עייפה, נסכו בי כוחות מחודשים להמשיך במסע הארוך שלי. חשוב לי לסייג ולהבהיר שההוראה שלו ניתנה לי באותה סיטואציה מכוננת ואינה מהווה כהוראה גורפת.

מאחלת לך, בחורה יקרה, שבמסע שלך, יהיו נהירות לך הדרכים בלי ייסורי מצפון מיותרים!

שוב יצאתי לפגישה בעל כורחי, מכריחה את עצמי לנסות ולבדוק מקרוב - על אף שהמידע שהעליתי בחכתי מסבב הברורים - לא ממש תאם לדרישות הצנועות שלי.

ניחשתן נכון, פחדתי מאד "לפספס את הזיווג שלי".

בשנים הראשונות, הארוכות והמתישות שלי בעולם 'הרווקות המאוחרת' סבלתי מפחד קמאי שמא אסרב "בטעות" להצעה שהיא 'ההצעה של חיי'. כל השדכנים / השדכניות שהכירו אותי ידעו שאפשר לשכנע אותי בקלות להמשיך לפגישה שניה ואף לשלישית. קצת לוחצים על המצפון העדין שלי, מספרים לי סיפור מצמרר על רווקה בת חמישים - והנה, אני כבר פוסעת על השביל המוביל ללובי בית המלון היישר לזרועותיה של הכורסא המוכרת מפגישה שעברה (שהיתה כל כך מאכזבת...).

כזו הייתי.

קשה לי מאד להעביר - בטור הקצרצר הזה - את המצוקה הנפשית שלופתת כל בחורה מתבגרת שנפגשת פעם אחר פעם ומתאכזבת. הקושי לא נובע רק מהאכזבה שחוזרת על עצמה, רק מהציפייה לאחד והיחיד ומחוסר הוודאות - אלא בעיקר מהמצפון המייסר כל פעם מחדש כשבדעתה לסרב לפגישה נוספת... הפחד שמא היא תפספס את זיווגה האמיתי עם הסירוב - הוא חזק ומאיים מאד.

כך מצאתי את עצמי נפגשת פגישה שלישית עם אליעזר (שם בדוי כמובן), למרות שהרגשתי רע מאד בכל פגישה איתו. השדכן האמיץ שטיפל בהצעה הזו, לא בחל באף דרך כדי לעורר את מצפוני - שהיה גם כך ער לחלוטין - ולגרום לי לצאת שוב שוב.

הוא כמעט הבטיח שהבחור הזה נועד לגדולות - "הוא יהיה הגדול הדור הבא", המידות שלו זהב - עשרים וארבע קראט!, הוא עוזר לאמא שלו במסירות ובאהבה - ובודאי שיעזור גם לי בלי סוף בלי לסתור את הנבואה שהוא "יהיה גדול הדור הבא". "איך את מסוגלת לתת ליהלום כזה לחמוק כך, יש בחורות שבקלות

משהו קטן בשבילך!

רחלי סגל בפרק שירה:

שלוה

את,

ששקעת לרגעים במצולות

וגלים טלטלו ספינתך

החול והרוח

הספיגו את אש נעוריך

את הנקראת בכל יום אל הדגל

צולחת סופות וימים

ומלח המים

נושק לטיפות דמעותיך

הפליגי לעומק

העוגן מונח בידך

לא ימוט לעולם

וגם בלב ים לא תסור אדמה מרגליך

בעת סערה

וסביב אין יודע

מתי תראה יבשה

שלוות הבוטח חובקת את כל משבריך

איך זה תבכי

ותוצת שוב האש

הדרך יפה שבעתיים

ורב החובל מנווט את שבילי צעדיך - - -